

Rics sota sospita

**J. J.
Pérez Benlloch**

Els lectors profans del venerable i lúcid J. K. Gaibraith estem alligornats —en la mesura del nostre respecte talent, és clar— per jutjar les conjuntures econòmiques amb una saludable dosi d'escepticisme i fins i tot de certa fatalitat, com resumeix la llei de Murphy: allò que si alguna cosa pot anar malament, acabarà malament. Jo,

personalment, com a norma general i pel que fa a assumptes econòmics, m'atinc a aquest criteri mentre espere el diagnòstic sumari, puntual i definitiu del professor Fabià Estapé en aquestes pàgines.

Ara mateix sembla que l'onada de prosperitat de què ha gaudit el País Valencià toca sostre i cal preparar-se per a una crisi que, segons qui, ja ens ha atrapat. Diuen que la venda d'habitatges no és el que era i que hom percep l'atonía immobiliària, la qual cosa seria nefast per a tots. Altres, tanmateix, asseguren que mentre no pugui el preu dels diners, queda encara marge per a les alegries. No trigarem gaire a veure per on van els trets. El ben cert és que, passe el que passe, aquests anys tan prolongats i rendibles per a un determinat sector de la rajola han consolidat un segment social de nous rics, els noms dels quals ens són familiars des que s'exhibeixen en tanques publicitàries com a icones del creixement i el progrés. Al·ludim, segons pot endevinar-se, als Llanera, Ballester, Ortiz, Soler, Ballesta, Banuelo i altres així mateix opulents i coneguts.

“El que no ha fet aquesta nova classe són aportacions socials”

En realitat, poc coneguts, llevat del seu caire empresarial i en quasi tots els casos de llurs extraordinàries fortunes, ja que socialment està per saber-se què dimonis han aportat, llevat potser de l'adquisició compulsiva d'obres d'art —pintura i escultura, especialment—, on se'ls ha de reconèixer que han activat un mercat com mai no hi ha hagut a València. Qüestió de prestigi i abundància de diners —sovint negres—, òbviament. Però hi queda tota la seua projecció, llevat de determinats patrocinis així mateix artístics, però lligats a les institucions i entitats del Govern, la qual cosa pot entendre's com una manera de greixar les relacions i propiciar alguna mena de beneficis, i més concretament beneficis urbanístics. Poca transparència, però cap il·legalitat, tot siga dit.

El que no ha fet aquesta nova classe opulenta són aportacions socials de gran alè i vocació de pervivència, com podria ser l'establiment de fundacions per al finançament d'iniciatives d'interès general orientades a la investigació en qualsevol ordre, la docència o la salut, independentment de qui governa. Potser és demanar massa a uns homes que no s'han acostumat encara a tenir diners fàcils i en aquesta quantitat, però mentre no facen aquest pas cívic seran sospitosos d'haver-se endut més del que els pertoca, per dir-ho discretament.

Figueras descobreix la inèrcia

**Francesc-Marc
Alvaro**

Carme Figueras, exconsellera breu de Benestar i actual portaveu adjunta del PSC al Parlament de Catalunya, ha descobert el gran misteri i l'ha comunicat als mortals. Arran de la publicació de quatre nous reials decrets que envaeixen descaradament les competències d'Educació de la Generalitat, ha

dit que tot plegat és degut a “la inèrcia”. Per justificar les constants, maldestres i evidents actituds centralistes del ministeri que dirigeix Mercedes Cabrera, la diputada ens explica que tot ve de lluny, d'una inèrcia antiga que consisteix en el fet que Madrid no vol cedir ni un pam de poder mani qui mani. Gran notícia! Premi gros per a la senyora Figueras i que els déus li conservin la vista! Cal que alguns estiguin al Govern —sembla— perquè descobreixin les lleis de la física elemental que regeix l'espanyolisme més ranci de l'estat.

Però, un cop celebrat aquest aprenentatge tan important de Carme Figueras, hem de considerar que fa trampa. I trampa de la grossa. Perquè ella, com tot l'aparell del PSC, ens va vendre, durant la campanya de les eleccions espanyoles del 2004, un lema molt bonic que una part considerable de catalans es va creure amb la fe del carboner: “Si guanya Zapatero, guanya Catalunya.” Aquest eslògan suggeria que, amb el PSOE novament a la Moncloa, les inèrcies centralistes serien capgirades en favor del nostre país. Zapatero tenia el botó —es venia a dir— per aturar les forces casposes que fan que Catalunya sempre hi perdi. Que guanyi Catalunya deu voler dir —suposem— que uns altres perdien. I qui perd? Els de la inèrcia que no vol que res es mogui ni res canviï. D'aquesta crosta d'alts funcionaris, directius d'empreses públiques, jutges, militars, periodistes i bisbes n'hem dit “la roca”, perquè és una matèria dura per sota de tots els governs de torn. Una roca que dirigeix les inèrcies incomputables que ens aturen.

La propagada electoral del 2004, aprofitant que el darrer Aznar havia fastiguejat els catalans, presentava Zapatero com el gran campió d'una altra manera de fer política que, precisament, consistia a eliminar la inèrcia. Espanya plural, en deien. Fins i tot algun líder independentista s'ho va creure, pobre. Durant la tramitació del nou Estatut ja es va veure que el líder del PSOE no volia o no podia aturar els brams que sorgien de la roca. No parlo dels lladrucs de la caverna habitual, que és territori del PP, sinó dels sectors corporatius que van erigir-se en defensors dels “interessos superiors” d'Espanya. Ara, que toca desplegar el text que ordena el nostre autogovern, Zapatero no és capaç ni d'aturar una de les seves ministres.

Tal vegada la pitjor inèrcia és la que va començar quan, l'any 1978, els socialistes catalans van decidir fer de catifa del PSOE.